Należność pocztowa opłacona ryczałtem

Rok XI. Warszawa, 1 marca 1930 r. Nr. 5 (163).

MASZYNISTA

ORGAN ZWIAZKU ZAW. MASZYNISTOW KOLEJOWYCH

PISMO ZAWODOWE, POŚWIĘCONE SPRAWOM MASZYNISTÓW I KOLEJNICTWU

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca. Redakcja i Administracja **Warszawa, Chmielna 9 m. 9, tel.**: 195-28 i 539-00. **Konto czekowe P. K. O.** 3585. Cena pojedyńczego numeru 25 groszy. Członkowie Związku otrzymują czasopismo bezpłatnie. Rękopisów Redakcja nie zwraca. Anonimów nie uwzględnia się. Ceny ogłoszeń na ostatniej stronie.

Posiedzenie Zarządu Głównego

dnia 27 — 28 lutego 1930 roku

Dnia 27 — 28 lutego b. r. odbyło się posiedzenie Zarządu Głównego Z. Z. M. w lokalu własnym przy ul. Chmielnej Nr. 9. W posiedzeniu wzięli udział następujący **członkowie Prezydjum:**

Prezes — Borkowski Piotr, Vice-Prezesi Komorowski Jan i Spyt Stanisław, Sekretarz — Siadak Wacław, Skarbnik — Sommerfedt Henryk. **Członkowie Zarządu Głównego Koledzy: Lisiewicz Józef** — Warszawa, Glejzer Józef — Skarżysko, Schabowski Franciszek — Wilno, Klewenhagen Maksymiljan— Poznań, Sobczak Stanisław — Katowice, Hernet Antoni — Bydgoszcz, Szymonek Edmund — Kraków, Kuczkowski Karol — Lwów, Kordysz Paweł — Stanisławów. **Przedstawiciel Sekcji Dyspozytorów** Lisowski Jan oraz **członkowie Głównej Komisji Rewizyjnej:** Wierzbicki Władysław, Konieczny Jan, Walusz Józef.

Porządek obrad obejmował następujące sprawy: **Dnia 27. II.** I) Poprawa bytu pracowników państwowych na terenie Rządu i Sejmu. II) Projekt ustawy emerytalnej z poprawkami Bloku Komunikacyjnego. III) Projekt pragmatyki opracowany przez Z. Z. M. i Z. Z. K. IV) Godzinowo - kilometrowe a) przestrzenie górzyste, b) godz. kilometr. na kolejach wąskotorowych. V) Umundurowanie. VI) Etaty i awanse. VII) Sprawy organizacyjne. VIII) Sprawy dyspozytorów.

Dnia 28. II. I) Sprawy finansowe. II) Sprawozdanie Głównej Komisji Rewizyjnej. III) Przyjęcie bilansu za rok 1929. IV) Wolne wnioski.

Odczytane protokóły z ostatniego posiedzenia Zarządu Głównego oraz z posiedzeń Prezydjum przyjęto bez poprawek do wiadomości.

Następnie Prezes Związku podaje zebranym do wiadomości odpowiedzi otrzymane z M. K. na wniesione pisma przez Prezydjum, a mianowicie: w sprawach dotyczących: mianowania pomocników maszyn. I. kl. z pośród palaczy, mianowania na stanowiska maszynistów i pomocników maszynistów w Okręgu D. K. P. Gdańsk, udzielenia etatów maszynistom Kondratowi i Aleksandrowiczowi w D. K. P. Wilno, zmiany wagono-strefowego na godzinowo- - kilometrowe na kolejach wąskotorowych, tarcz ostrzegawczych na linji Chełm — Kowel, etatów i awansów na maszynistów w D. K. P. Lwów, pokoi gościnnych na stacji Dęblin, pracy parowozów przetokowych na st. Zdołbunów, Równe, Kowel: pokwitowań za przetaczanie parowozami pociągowymi oraz w sprawie udzielania informacyj o przebiegu służby pracownikom byłych dróg Warszawsko - Wiedeńskiej - Nadwiślańskiej i Fabryczno - Łódzkiej. Następnie referuje krótko starania czynione przez Prezydjum oraz C. K. P., do której organizacja nasza należy, na terenie M. K., Rządu i Sejmu — o podwyżkę poborów zasadniczych oraz o wypłacenie dodatku mieszkaniowego za 1928 r., stwierdzając, że starania te nie zostały całkowicie uwieńczone pomyślnym rezultatem, gdyż przyznane zostało tylko wyrównanie różnicy dodatku mieszkaniowego za 1928 r.

Starania o podwyżkę poborów, referował szczegółowo doradca prawny Związku, który w obszernym referacie wyjaśnił wszelkie poczynania tak Z. Z. M. jak C. K. P. i Prezydjum Kongresu Pracowników Państwowych w tej dziedzinie, tak u Rządu, jak w Sejmie. Omawia szczegółowo konferencje przeprowadzone z temi czynnikami oraz stanowisko zajęte przez poszczególne Kluby sejmowe. Podkreśla, że Rząd zajął w tej sprawie stanowisko nieprzychylne, tłumacząc się brakiem funduszów z powodu złej konjunktury gospodarczej w Państwie. Te wszystkie momenty, zwłaszcza zaś katastrofalny kryzys gospodarczy wpłynęły na to, że akcja pracowników nie odniosła pożądanych rezultatów, wobec czego w tegorocznym budżecie żądań pracowników państwowych nie uwzględniono. W dalszym ciągu swego referatu omawia walkę Z. Z. M. i innych organizacyj pracowników państwowych o zaległy dodatek mieszkaniowy za rok 1928. Stwierdza, że w tej sprawie żądanie pracowników państwowych zostało uwzględnione, gdyż na rok budżetowy 1930/31 przeznaczono w budżecie na ten cel sumę 65 miljonów złotych, która to suma obejmuje dwie

trzecie zaległego dodatku mieszkaniowego, pozatem celem wypłacenia ⅓ dodatku mieszkaniowego w obecnym okresie budżetowym Rząd wystąpił do Sejmu z projektem ustawy, w której przeznacza na ten cel sumę 32 miljony złotych. Wobec tego, że projekt tej Ustawy został już przez Sejm uchwalony pierwsza rata płatna będzie w dniu 1 marca b. r., reszta zaś, w przyszłym roku budżetowym w terminach dotąd nieustalonych. Następnie przechodzi do projektu pragmatyki służbowej dla pracowników kolejowych Stwierdza, iż projekt ten opracowany został wspólnie przez Związek Z. Z. M. i Z. Z. K. Po utworzeniu Bloku Komunikacyjnego projekt ten przedłożony został temuż Blokowi do dyskusji i wniesienia poprawek. Po szeregu posiedzeń uzgodniono projekt tejże pragmatyki ze wszystkiemi Związkami wchodzącemi w skład Bloku i wniesiono go do Sejmu. Referentem tej pragmatyki wyznaczony został z ramienia Sejmu Poseł Kuryłowicz, Prezes Z. Z. K. Oświadcza zgromadzonym, że pragmatyka wniesiona przez organizacje kolejarzy do Sejmu w zasadniczy sposób różni się od pragmatyki wydanej drogą rozporządzenia Rady Ministrów, gdyż poczyniono w stosunku do obecnie obowiązującej pragmatyki cały szereg zmian korzystnych dla pracowników kolejowych nie pomijając jednak przytem interesów kolejnictwa. Podkreśla, iż dalszy obrót sprawy zależny jest od Sejmu i trudno w tej chwili przewidzieć kiedy pragmatyka służbowa w formie ustawy uchwalonej przez Sejm ujrzy światło dzienne i zacznie w kolejnictwie polskiem obowiązywać. Następnie przechodzi do projektu Ustawy Emerytalnej dla etatowych pracowników kolejowych. Za podstawę do dyskusji wzięto projekt opracowany przez Z. K. P. Stwierdza, że uzgodnienie poglądów nad tą sprawą w łonie zainteresowanych Związków już nastąpiło i projekt tej ustawy znajduje się w stadjum ostatecznej redakcji i w najbliższych dniach wniesiony będzie do Sejmu.

Po zreferowaniu powyższego zabiera głos Prezes Związku, omawiając dotychczasowe prace i starania Prezydjum na terenie M. K., a dotyczące zasadniczej podwyżki godzinowo-kilometr. oraz podwyżki kilometrowego o 15% na przestrzeniach górzystych oraz w sprawie wprowadzenia godzin. kilometr. zamiast wagonowo-strefowego na kolejkach wąskotorowych. W sprawie zasadniczej i ogólnej podwyżki godz. - kilomer. stwierdza, że dotychczasowe starania Prezydjum nie odnoszą skutku z uwagi na nieprzychylne stanowisko M. K., tłumaczone brakiem odpowiednich kredytów. Natomiast istnieje uzasadniona nadzieja, iż w najkrótszym czasie wprowadzona będzie 15% podwyżka kilometrowego na przestrzeniach górzystych. Przeszkodą, która opóźnia załatwienie tej sprawy, jest okoliczność, że M. K. usiłuje podwyżkę tę zastosować do bardzo nielicznych linij, a mianowicie w D. O. K. P. **Warszawa:** na linji Łódź-Fabr.-Koluszki, w D. O. K. P. **Kraków:** Chabówka — Nowy Sącz, w D. O. K. P. **Lwów:** Sambor — Sianki — Zagórz — Medzi — Laborce, w D. O. K. P. **Stanisławów:** Stanisławów — Czortków i Stryj — Tarnopol i to tylko przy pociągach osobowych. Wobec uzasadnionego protestu wniesionego przez Z. Z. M., iż istnieją i inne linje, które tym dodatkiem uwzględnione być powinny, M. K. zażądało dodatkowego materjału uzasadniającego zastosowanie tego dodatku także i na innych linjach górzystych. Materjał ten został przez Prezydjum Z. Z. M. zebrany i przekazany M. K. do dalszej decyzji.

Do punktu III-ciego, t. j. zastosowania godz.-kilometr. zamiast wagono-strefowego na kolejkach wąskotorowych M. K. zajmuje stanowisko nieprzychylne, tłumacząc to specjalnemi właściwościami służby na tychże kolejkach oraz brakiem kontroli nad pracownikami, pełniącymi służbę na linji. Pomimo tego Prezydjum Z. Z. M. nie uważa tej sprawy za ostatecznie załatwioną i czynić będzie w dalszym ciągu zabiegi celem zmiany tego systemu i dostosowania wynagrodzenia ubocznego na kolejkach wąskotorowych do wynagrodzenia na kolejach normalno-torowych.

Następnie przechodzi Prezes Związku do sprawy umundurowania i oświadcza, że sprawa ta po kilkuletnich staraniach została w części korzystnie dla maszynistów i pomocników załatwiona. Niestety nie wszystkie postulaty w tej dziedzinie zostały załatwione tak, jak tego wymagał interes pracowników. A mianowicie: przyznano dla maszynistów i pomocników kurtki i spodnie z pominięciem płaszczy. W myśl zapewnień M. K. takie załatwienie sprawy podyktowane było brakiem odpowiednich kredytów, płaszcze te jednak przyznane będą w budżecie na rok 1930/31. Pozatem wbrew żądaniom Prezydjum Z. Z. M. termin przydziału umundurowania oznaczono na dzień 1.X 1930 roku zamiast na 1.X 1929 r. Wreszcie pomimo usilnych starań Prezydjum pominięto dyspozytorów i instruktorów. Prezydjum nie uważa tej sprawy za ostatecznie załatwioną i czynić będzie w dalszym ciągu starania o przyznanie pełnego umundurowania maszynistom, pomocnikom, dyspozytorom i instruktorom. Istnieje uzasadniona nadzieja, z uwagi na przychylne stanowisko M. K. i kredyt w odpowiedniej wysokości na rok 1930/31, iż korzystne i ostateczne załatwienie tej sprawy nastąpi w najbliższym czasie.

W dalszym ciągu swego referatu porusza Prezes sprawę etatów i awansów dla maszynistów i pomocników w przyszłym roku budżetowym i stwierdza, iż w preliminarzu budżetowym na rok 1930/31 podwyższono ilość stanowisk dla służby parowozowej wobec czego spodziewać się można w przyszłym terminie awansowym poważniejszych posunięć do wyższych grup niewliczając w to miejsc wolnych wskutek normalnego ubytku z powodu przejścia na emeryturę, względnie śmierci pracowników. Ścisłe cyfry dotyczące awansów podać będzie można dopiero po ostatecznem uchwaleniu budżetu przez Sejm i Senat. Na tem sprawozdanie z działalności Prezydjum zostało wyczerpane i przystąpiono do dyskusji, w toku której przemawiali wszyscy obecni wyrażając się z uznaniem o pracy Prezydjum na terenie M. K. i Rządu, jak i ciał parlamentarnych. Podnoszono także pracę Prezydjum Z. Z. M., nad opracowaniem projektów ustaw, jak i ustawy emerytalnej dla pracowników kolejowych, polecając Prezydjum czuwanie w dalszym ciągu nad temi sprawami na terenie ciał parlamentarnych, aż do ostatecznego ich załatwienia. W toku dyskusji polecono Prezydjum Z. Z. M. czynienie dalszych kroków i starań celem uzyskania pełnego umundurowania dla m-stów i pomocników oraz przyznania umundurowania także dla dyspozytorów i instruktorów. Taksamo nałożono obowiązek na Prezydjum Z. Z. M. czynienia dalszych starań o podwyżkę godzin.-kilometr. zmianę systemu na kolejkach wąskotorowych, ponadto w swych przemówieniach Członkowie Zarządu Głównego kładli nacisk na zasadniczą regulację płac, polecając Prezydjum współpracę z innemi organizacjami pracowników państwowych, aż do ostatecznego i korzystnego załatwienia tej sprawy.

Po dyskusji przyjęto sprawozdanie z akcji postulatowej do zatwierdzającej wiadomości.

Następnie przystąpiono do obrad nad sprawami organizacyjnemi. Prezes Związku udziela głosu Sekretarzowi, który w swoim referacie podał zebranym do wiadomości całokształt działalności organizacyjnej, oraz dokładny stan liczebny członków Z. Z. M. stwierdzając, iż w tym kierunku organizacja nasza nie poniosła żadnych strat, przeciwnie w ostatnim czasie, a mianowicie od ostatniego Walnego Zjazdu stan liczebny zorganizowanych wzrósł pomimo, iż w tym czasie poważna ilość kolegów zmarła, względnie przeszła w stan spoczynku, do czego przyczyniają się badania perjodyczne obecnie przeprowadzane. Następnie komunikuje zebranym, iż poziom organizacyjny i sprawność w załatwianiu spraw związkowych stale wzrasta, nieliczące drobnych uchybień, które w najlepiej prowadzonej organizacji zdarzać się mogą. W dalszym ciągu porusza sprawę warcholskiej roboty uprawianej przez wykluczonych ze Związku osobników z t. zw. „opozycji", która pomimo wysiłków w postaci rozsyłania odezw i różnych paszkwili pomiędzy zorganizowanymi w Z. Z. M. oraz mimo pomocy czynników pozazwiązkowych i prasy wrogiej ruchowi klasowemu nie zdołała przyczynić Związkowi żadnych strat. Nieliczne jednostki obałamucone przez tych osobników wracają z powrotem do or-

ganizacji poznawszy się na tej robocie tak, że ilość obałamuconych nie przedstawia żadnej poważnej liczby, ani też siły. Podkreśla, iż organizacja nasza przez przystąpienie do Związ. Stow. Zawod. w Polsce przeszła przez próbę ogniową i próbę tę umiała wytrzymać i warcholską robotę unieszkodliwić. Następnie omawia zgromadzenia na których członkowie Prezydjum byli obecni, gdzie t. zw. „opozycjoniści" nie wahali chwycić się przeciw dotychczasowej swej organizacji najnikczemniejszych metod walki, ułatwiając sobie tę robotę przez obstawianie tych zgromadzeń osobami niemającemi nic wspólnego z ruchem zawodowym, a tembardziej z organizacją naszą. Na zakończenie prosi zgromadzonych, by w swych Okręgach organizacyjnych godnie zastępowali interesy Związku z pożytkiem dla zorganizowanych. Na zakończenie swego referatu wręcza zebranym przygotowane spisy członków, z podziałem na poszczególne Okręgi i Koła, a obejmujące także nowowstępujących oraz spisy tych członków, którzy przeszli na emeryturę, zmarli, względnie zostali z kolei zwolnieni. Po referacie wywiązała się dyskusja, w której kolejno przemawiali Prezesi wszystkich Okręgów, przedstawiając niedomagania organizacyjne w niektórych ośrodkach, które polecono Prezydjum naprawić sposobem, jaki uzna za celowy. Po dyskusji sprawozdanie organizacyjne przyjęto jednogłośnie do zatwierdzającej wiadomości.

Na tem obrady pierwszego dnia zakończono.

II-gi dzień obrad.

Przystąpiono do obrad nad sprawami finansowemi. Prezes Związku udziela głosu **Skarbnikowi,** który w swoim referacie omawia stan kasy organizacyjnej oraz Kasy Odpraw Emerytalnych. Podaje zebranym do wiadomości wszelkie wpływy za rok 1929 tak kasy organizacyjnej, jak i K. O. E. na podstawie wykazów P. K. O., Banku Państwowego Rolnego i ksiąg kasowych, sprawdzanych przez Główną Komisję Rewizyjną. Niezależnie od powyższego podaje do wiadomości zebranym wpływy kasowe, nadesłane przez poszczególne Dyrekcje. Następnie wyjaśnia na zasadzie ksiąg wydatki poczynione przez Kasę Główną Z. Z. M. na cele organizacyjne oraz na świadczenia dla członków w postaci zapomóg chorobowych, obron prawnych, zapomóg suspendacyjnych i Odpraw Emerytalnych, przyczem stwierdza, że w stosunku do uchwalonych pozycyj w budżecie Związkowym przez X-ty Walny Zjazd w Poznaniu wydatkowano z Kasy Głównej na zapomogi chorobowe i suspendacyjne i obrony prawne pewną sumę więcej, aniżeli pozycje w budżecie przewidywały. Stwierdza, iż w tych wypadkach Prezydjum było i jest bezsilne, gdyż świadczenia należące się członkowi na mocy uchwał Walnych Zjazdów, czy też Zarządu Głównego wypłacone być muszą. Przy układaniu budżetu trudno jest przewidzieć, ilu członków w danym roku budżetowym będzie korzystać z zapomóg chorobowych, obron prawnych, czy też zapomóg suspendycyjnych. Przyczyną zwiększonych wydatków w powyższych pozycjach było to, iż w ostatnim czasie obniżył się stan zdrowotny wśród pracowników parowozowych, wzrosła ilość obron prawnych bezsprzecznie przysługujących członkom, wzrosła także liczba zawieszonych za przewinienia w służbie. Stwierdza jednak, że w innych pozycjach budżetowych zaoszczędzono pewne sumy, a przedewszystkiem w wewnętrznej gospodarce Centrali, którą Prezydjum może prowadzić w ramach swojej kompetencji. W zakończeniu swego sprawozdania stwierdza, iż Związek ogólnie stoi majątkowo bardzo dobrze, gdyż stan posiadania stale się zwiększa. Referując szczegółowo poszczególne pozycje w wydatkach i dochodach podaje do wiadomości, iż Związek dotychczas wypłacił tytułem Odpraw Emerytalnych sumę 580.000 złotych przyczem fundusz zapasowy K. O. E. wynosił na 1-go stycznia 30 r. sumę 538.757,39 zł. Tytułem pośmiertnego dla rodzin członków emerytów niemających prawa do K. O. E wypłacono 16 zapomóg w ogólnej sumie 10.400 złotych. Pozostałość na dzień 1-go stycznia na funduszu Kasy Pośmiertnej wynosi 107.640,36 złotych. Na zapomogi chorobowe dla członków od 1-go stycznia 29 r. do 31 grudnia 29 r. wydatkowano sumę 54.318, na obrony prawne wydatkowano sumę 42.138,57, na zapomogi suspendacyjne i bezzwrotne wydatkowano sumę 11.247,70. Na zakończenie, podaje do wiadomości iż przyczyną wzrostu wypłat tytułem zapomóg chorobowych była ta okoliczność, że Zarządy Kół nadsyłały zgłoszenia o zapomogi chorobowe dla tych kolegów, którzy w czasie prejodycznych badań zdyskwalifikowani zostali przez lekarzy i wyczekiwali przez pewien okres czasu na wymiar emerytury, względnie na przydział innej pracy. Stwierdza, iż wypadków takich nie można traktować jako choroby, gdyż ułomność fizyczna będąca przeszkodą do pełnienia służby parowozowej nie może być podstawą do wypłacania tym kolegom zapomóg chorobowych. Prosi by członkowie Zarządu Głównego zechcieli zająć w tej sprawie odpowiednie stanowisko i wydali w tej sprawie Prezydjum polecenie, jak w danych wypadkach postąpić należy. Nad powyższem referatem wywiązała się obszerna dyskusja, w której przemawiali wszyscy członkowie Zarządu Głównego i Głównej Komisji Rewizyjnej, wypowiadając swe uwagi nad referatem finansowym, względnie prosząc Skarbnika Związku o dodatkowe wyjaśnienia. W rezultacie sprawozdanie finansowe przyjęto do zatwierdzającej wiadomości oraz zatwierdzono wszelkie wydatki poczynione przez Kasę Główną Z. Z. M. tak w wydatkach organizacyjnych jak i świadczeniach dla członków. Ponadto uchwalono nie płacić zapomóg chorobowych tym kolegom, którzy w czasie perjodycznych badań zostali zdyskwalifikowani przez lekarzy kolejowych za czas oczekiwania na przydział emerytury albo innej pracy. Celem zaznajomienia Zarządu Kół miejscowych o tej uchwale polecono Prezydjum opracowanie i wysłanie specjalnego okólnika dotyczącego tej sprawy. Po załatwieniu powyższego dyskutowano nad sprawą budowy domu Związkowego w Krakowie. Po dyskusji jako podstawę dalszych prac przyjęto szkic opracowany przez architekta Polkowskiego i polecono Prezydjum wejść w kontakt z p. architektem Maciałkiem ze Lwowa, budującym obecnie dom dla Związku we Lwowie celem opracowania dokładnych planów na podstawie tego szkicu z pewnemi poprawkami, koniecznemi ze względów organizacyjnych i z uwagi na specjalny charakter miasta Krakowa. Polecono kol. Spytowi dostarczyć te plany do Prezydjum Z. Z. M. przed przyszłym posiedzeniem Zarządu Głównego, tak, aby Zarząd Główny mógł je ostatecznie zatwierdzić i rozpocząć budowę.

Po załatwieniu powyższego Prezes Związku poprosił Członków Głównej Komisji Rewizyjnej o sprawozdanie z dokonanej rewizji ksiąg kasowych i stanu majątkowego Związku. Sprawę tę referował przewodniczący Komisji, kol. Wierzbicki, stwierdzając, iż Komisja Rewizyjna znalazła wpływy i wydatki w należytym porządku. Następnie oświadcza, iż Komisja Rewizyjna zbadała szczegółowo bilans Związku za rok 1929 i jako prawidłowy i zgodny z zasadami buchalterji, akceptowała i podpisała. Po przemówieniu następnych członków Głównej Komisji Rewizyjnej, kol kol. Koniecznego i Walusza, wywiązała się dyskusja w rezultacie której sprawozdanie Głównej Komisji Rewizyjnej przyjęto jednogłośnie do wiadomości oraz zatwierdzono jednogłośnie bilans Związku za rok 1929. W wolnych wnioskach załatwiono szereg spraw natury finansowej jak organizacyjnej i po wniesieniu szeregu wniosków przez członków Zarządu Głównego, a dotyczących poszczególnych Kół i Okręgów, posiedzenie Zarządu Głównego po dwudniowych obradach o g. 21.30 zakończono.

PODZIĘKOWANIA.

Niniejszem składam serdeczne podziękowanie Zarządowi Głównemu Z. Z. M. oraz p. mecenasowi Zaczyńskiemu za skuteczną obronę prawną.

Kazimierz Szpyrkowicz.
masz. I kl. par. Poznań.

**

Szan. Prezydjum Z. Z. M. za wypłacenie zapomogi pośmiertnej oraz wszystkim, którzy złożyli składkę na wieniec dla ś. p. Bronisława **Lewko,** pom. masz. I kl. par. Grajewo, składają serdeczne „Bóg zapłać"

Żona i córki.

INŻ. BRONISŁAW SKUPIEWSKI,

Dyrektor Dep. Mechanicznego M. K.

50-LETNI JUBILEUSZ PRACY W KOLEJNICTWIE

Dnia 22 lutego 1930 obchodził inż. **Bronisław Skupiewski,** Dyrektor Departamentu Mechanicznego i Zasobów Ministerstwa Komunikacji 50-io letni jubileusz pracy w kolejnictwie.

W dniu tym, przed pięćdziesięcioma laty wstąpił inż. Skupiewski, jako praktykant na parowóz, aby poczynając od stanowiska pomocnika maszynisty, zaznajomić się praktycznie z tą dziedziną wiedzy, w której się specjalizował.

Od tego czasu pełnił obowiązki inżyniera w służbie trakcji, wagonowej i mechanicznej na kolejach b. zaboru rosyjskiego, posuwając się, dzięki wybitnej wiedzy, szybko po szczeblach karjery służbowej. Pracował początkowo na kolejach Południowo - Zachodnich, jako naczelnik służby wagonowej i pomocnik nacz. służby trakcji. Zasługi jego były znane i cenione w kołach fachowych nie tylko w ówczesnej Rosji, ale i zagranicą. Dowodem uznania tych sfer było udzielenie mu w r. 1900 przez Rząd francuski odznaczenia „Officier de l'Instruction publique".

W czasie zamieszek politycznych w r. 1905, inż. Skupiewski zmuszony był opuścić zajmowane stanowisko i przeniósł się początkowo na kolej Kursko - Charkowsko - Sebastopolską, następnie zaś na koleje Południowe. W r. 1912 wybrany na Dyrektora Rady Zarządzającej drogi żelaznej Riazańsko - Uralskiej porzucił służbę państwową i oddał się działalności na nowym posterunku.

Powróciwszy w r. 1920 do kraju otrzymał inż. Skupiewski stanowisko Nacz. Wydziału Mech. DKP. Poznań, skąd w r. 1924 przeszedł na stanowisko Dyr. Dep. Mechanicznego M. K., na którem, mimo podeszłego wieku, pełen sił, energji i inicjatywy, pracuje do dziś dnia.

Jako Nacz. Wydz. Mechanicznego DKP. Poznań, następnie zaś, jako Dyr. Dep. Mechanicznego, a więc najwyższy fachowy zwierzchnik służby parowozowej, umiał inż. Skupiewski zaskarbić sobie przywiązanie podległego mu personelu, który nietylko cenił w nim wybitnego fachowca, mogącego poszczycić się wspaniałemi rezultatami pracy, lecz nadto szanował i szanuje go, jako przełożonego bezstronnego, sprawiedliwego, znającego i rozumiejącego potrzeby służby i umiejącego wczuć się w psychikę i warunki pracy służby parowozowej.

Stosunek jego do postulatów służby parowozowej, na których realizację wywierał wpływ decydujący, nacechowany był zawsze najdalej idącą życzliwością, w granicach potrzeb służbowych, które ujmował zawsze ze stanowiska ogólnego dobra kolejnictwa, rozumiejąc, iż interes i dobrobyt pracownika pomijany i lekceważony być nie może.

Dlatego do głosów uznania i życzeń, które otrzymał od współtowarzyszy pracy, dołączamy i my nasz głos imieniem ogółu drużyn parowozowych. Pozwalamy sobie tą drogą przesłać p. inż. Skupiewskiemu serdeczne życzenia długich jeszcze lat owocnej pracy dla dobra kolejnictwa, któremu poświęcił swe życie i dalszych, równie świetnych, jak dotychczasowe, owoców tej pracy.

KIEDY U NAS TO NASTĄPI?

Zniesienie aresztu prewencyjnego w sprawach o wypadki kolejowe — we Francji.

Czytelnikom „Maszynisty" znana jest dobrze walka Prezydjum Z. Z. M. o zniesienie aresztu prewencyjnego w sprawach o wypadki kolejowe. W ubiegłym roku podjęliśmy interwencję w tej sprawie zarówno w M. K. jak też i w Ministerstwie Sprawiedliwości. Na łamach naszego czasopisma poświęciliśmy tej kwestji szereg artykułów, w których w sposób przekonywujący, przy użyciu rzeczowych argumentów staraliśmy się udowodnić, iż stosowanie aresztu prewencyjnego wobec maszynistów, posądzonych o spowodowanie wypadków ruchowych jest niczem nieuzasadnionem okrucieństwem, a w 99 procentach wypadków jaskrawą niesprawiedliwością.

Nie udało się nam dotąd osiągnąć w tej dziedzinie zadawalających rezultatów. Praktyka naszych sądów nie złagodniała dotąd. Świeżym i smutnym tego dowodem jest choćby sprawa kol. Rydzewskiego, który już od 6-ciu miesięcy, za wypadek pod Sobolewem, przebywa w areszcie prewencyjnym, mimo wszelkie usiłowania Związku, mimo iż ofiarujemy za niego kaucję, mimo iż śledztwo jest już ukończone i wskutek tego niema żadnego uzasadnionego powodu, aby trzymać w areszcie człowieka, który przecież dotąd skazany nie został i może nigdy skazany nie będzie, którego wina znajduje się pod znakiem zapytania i może być skonstatowana dopiero na rozprawie!

Żaden z nas nie ma zamiaru wymykać się z rąk sprawiedliwości. Wiemy, iż pełniąc naszą ciężką służbę narażamy się na odpowiedzialność. Wiemy, że wyrok sądowy musi być wykonany. Może to być i jest zawsze nieszczęściem dla każdego z nas. Łamie naszą egzystencję, rzuca na łup nędzy naszą rodzinę — stanowi dla nas katastrofę w stopniu niemniejszym jak dla ew. ofiar wypadku. Nie protestujemy jednak przeciw wyrokom sądowym wydanym po przeprowadzeniu rozprawy, po zbadaniu świadków, po przesłuchaniu biegłych, po wysłuchaniu obrony.

Ale protestujemy i protestować musimy przeciw zamykaniu do więzienia ludzi, którzy nie zostali jeszcze skazani, ludzi, o których winie nic jeszcze pewnego powiedzieć nie można. Maszynista jest obywatelem pełniącym swoje obowiązki i narażającym się na odpowiedzialność. Musi uchylić czoła przed prawomocnym wyrokiem sądu, ale ma prawo żądać aby go przed zapadnięciem tego wyroku nie maltretowano i nie męczono.

Wszak 95% spraw sądowych kończy się uniewinnieniem maszynisty! Skąd zatem p. prokurator czy też p. sędzia śledczy wiedzieć może czy zamyka winnego czy też szykanuje niewinną ofiarę swego zawodu?

Protesty nasze nie znalazły dotąd posłuchu w Polsce, ale anologiczna akcja naszych kolegów francuskich znalazła oddźwięk i zrozumienie w ich kraju.

Z organu Międzynarodówki Transportowej (I. T. F.) dowiadujemy się, iż francuski minister sprawiedliwości rozesłał do sądowych władz śledczych instrukcję, w której ujmuje na nowych podstawach sposób postępowania z osobami posądzonemi o spowodowanie wypadków kolejowych, w szczególności zaś z maszynistami, zwrotniczymi, oraz strażnikami sygnałowymi i drogowymi.

Instrukcja Ministra sprawiedliwości wydana została na skutek interwencji Ministra Kolei Żelaznych, który domagał się stanowczo zmiany dotychczasowych metod postępowania w tych sprawach, dowodząc, że w miarę normalizacji stosunków na kolejach i rozbudowy urządzeń sygnałowych i zabezpieczających—areszt prewencyjny w takich sprawach coraz to mniej jest usprawiedliwiony, okazuje się zbyteczny i trafia najczęściej w niewinnego, w każdym zaś razie w niczem nie przyczynia się do wykrycia prawdy, skoro posądzony nie ma możności wpływać niekorzystnie na bieg śledztwa.

Minister Sprawiedliwości (niestety we Francji) podziela ten pogląd i zwraca uwagę, że w takich wypadkach mamy do czynienia zawsze z winą nieumyślną, że obwinionymi najczęściej są ludzie o nieskazitelnej przeszłości i że wobec tego regułą winno być w tych wypadkach pozostawienie ich na wolności aż do czasu osądzenia sprawy, **gdyż nie można naruszać wolności obywatela bez należytego usprawiedliwienia.**

Wobec tego nakazuje Minister, aby areszt prewencyjny stosowany był odtąd w podobnych wypadkach tylko w drodze nadzwyczajnych wyjątków i tylko tam, gdzie jest to naprawdę nieodzowne i konieczne, jako jedyny środek skonstatowania prawdy.

Który Minister Sprawiedliwości pójdzie za tym przykładem? — zapy-

tuje „I: T. F." Dorzucimy do tego zapytanie, skierowane pod adresem naszego p. Ministra Komunikacji: kiedy zdecyduje się wreszcie wystąpić z interwencją w tej sprawie do Ministra Sprawiedliwości?

Na pismo wniesione w tej sprawie jeszcze przed rokiem nie mamy dotąd odpowiedzi, praktyka się nie zmieniła, stosunki nasze w tym względzie nie różnią się niczem od stosunków francuskich. Kiedy zatem p. Minister Komunikacji zechce wziąć w obronę swoich pracowników przed wybrykami sprawiedliwości i kiedy zdoła przekonać p. Ministra Sprawiedliwości, że powinien pójść w ślady swego francuskiego kolegi?

SPRAWY SŁUŻBOWE

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE DO PRZEPISÓW O POMOCY LEKARSKIEJ

(Dokończenie).

§ 17.

(Do § 7).

Lekarze rejonowi i lekarze specjaliści zapisują lekarstwa według przepisów farmakopei. Specyfiki krajowe podlegają zatwierdzeniu Naczelnika Wydziału Sanitarnego D. O. K. P. Spis dozwolonych środków zagranicznych zatwierdza Ministerstwo Komunikacji na podstawie wniosków, przedstawianych przez D. O. K. P.

Do niniejszego § stosują się również wyjaśnienia do § 3, p. 2.

§ 18.

(Do § 8).

Przy obowiązującej w D. O. K. P. w Poznaniu, Gdańsku i Katowicach punktowej taryfie urzędowej (wojewódzkiej) dla honorarjów lekarskich miarodajną jest stawka najniższa.

W miejscowościach, w których niema taryfy urzędowej, stosuje się ogólnie przyjętą taryfę miejscową.

§ 19.

(Do § 9).

Lekarz rejonowy udziela porady pracownikom, względnie emerytom i członkom rodzin pracowników na podstawie dowodu tożsamości osoby względnie karty tożsamości, zaopatrzonej w fotografję i zawierającej określenie stanowiska służbowego pracownika, oraz na podstawie wykazu osób, uprawnionych do kolejowej pomocy lekarskiej (§ 15).

O stwierdzeniu konieczności przerwania pracy i o potrzebie częstszego przychodzenia do lekarza pracownika nie zwolnionego od pracy, zawiadamia lekarz rejonowy władzę służbową badanego pracownika według załączonego wzoru 3. Zawiadomienie to należy wysłać najpóźniej w ciągu 24 godzin po zbadaniu pracownika; można je również oddawać pracownikowi celem doręczenia władzy służbowej, a pracownik jest obowiązany uskutecznić doręczenie w ciągu tego samego dnia.

§ 20.

(Do § 10 i do rozporządzenia o opiece lekarskiej dla emerytów).

Umieszczenie chorego w szpitalu zarządza wyłącznie lekarz rejonowy, wystawiając w dwóch egzemplarzach „Zlecenia do szpitala", według załączonego wzoru 4 lub 5, które oddaje choremu lub osobie mu towarzyszącej. O umieszczeniu pracownika w szpitalu bez powyższego zlecenia, należy zawiadomić lekarza rejonowego w ciągu doby pod rygorem utraty prawa do leczenia szpitalnego na koszt P. K. P. i uzyskać od niego dodatkowo zlecenie do szpitala.

Kierując pracownika do szpitala, lekarz rejonowy zawiadamia o tem władzę służbową pracownika, przyczem podaje przypuszczalny czas trwania leczenia szpitalnego. Datę skierowania pracownika do szpitala również jak powrót ze szpitala wpisuje lekarz rejonowy w swoim wykazie.

Na umieszczenie chorego w szpitalu potrzeba jego zgody, względnie zgody jego rodziny. Gdy według uznania lekarza rejonowego stwierdzenie choroby lub też wykonanie pewnych zabiegów jest możliwe tylko w szpitalu, a chory względnie jego otoczenie odmawia udania się względnie oddania chorego do szpitala, lekarz rejonowy stwierdza to piśmiennie i donosi o tem władzy służbowej pracownika.

Analogicznie należy postąpić w razie odmowy poddania się zabiegom, które lekarz rejonowy w celach leczniczych uważa za konieczne.

Stwierdzenie takie nie zwalnia lekarza rejonowego od dalszej opieki nad chorym.

W szpitalach lub oddziałach szpitalnych, nie posiadających podziału na klasy, miarodajną dla wszystkich pracowników bez względu na grupę uposażenia (kategorję wynagrodzenia) jest taksa tego szpitala lub oddziału.

Emeryci otrzymują „Zlecenie do szpitala" (wzór 4) i opłacają koszta szpitalne w ten sam sposób jak pracownicy służby czynnej; mają oni prawo do utrzymania w szpitalu według tej klasy, która przysługiwała im w chwili rozwiązania z nimi stosunku służbowego.

Opłata za szpital następuje na podstawie rachunków, przedstawionych przez zarząd szpitala Wydziałowi Sanitarnemu D. O. K. P. za czas leczenia. Rachunki te mogą być opłacane tylko do wysokości 85% wzgl. 70% odnośnej taksy szpitalnej. Jedynie za emerytów, umieszczonych w państwowych lub samorządowych zakładach dla umysłowo chorych, P. K. P. opłacają całkowitą (100%) taksę zakładu w myśl § 38 rozporządzenia o zaopatrzeniu emerytalnem.

Przypadające na pracownika lub emeryta 15% względnie 30% taksy szpitalnej opłaca pracownik (emeryt) bezpośrednio w szpitalu. W wyjątkowych tylko przypadkach, na podstawie dostatecznie uzasadnionej prośby i piśmiennego zobowiązania się pracownika do zwrotu przypadającej na niego części kosztów przez potrącenie z uposażenia (wynagrodzenia), może D. O. K. P. opłacić za pracownika cały rachunek szpitalny, potrącając następnie z uposażenia (wynagrodzenia) pracownika część kosztów, przypadającą na niego.

Opłaty dodatkowe pracownik ponosi w tym samym stosunku, co taksę szpitalną.

Umieszczenie chorego w zakładzie prywatnym nastąpić może tylko na podstawie „Zlecenia do szpitala", a likwidacja odnośnych rachunków następuje, jak powyżej, zawsze tylko do wysokości 85 wzgl. 70% taksy szpitalnej.

Koszta pobytu w szpitalu, potrzebnego celem przeprowadzenia zarządzonej przez komisję główną lekarską lub przez Naczelnika Wydziału Sanitarnego D. O. K. P. obserwacji dla stwierdzenia rozpoznania (djagnozy), ponoszą P. K. P. w całości.

W razie uznanej przez lekarza rejonowego potrzeby ambulatoryjnego leczenia szpitalnego pracownik ponosi 25% kosztów opatrunków, leków i zabiegów.

Uprawnienia pracowników, ich rodzin oraz emerytów do bezpłatnego przejazdu koleją do szpitala (wzór 2) normują osobne przepisy.

Ze względu na nierówność okresów czasu leczenia szpitalnego dla pracowników etatowych i emerytów (12 miesięcy), nieetatowych (39 tygodni) i rodzin pracowników (13 tygodni), należy w zleceniach do szpitala wpisywać dokładnie maksymalną długość czasu leczenia szpitalnego.

Powtórne kierownie do szpitala na tę samą chorobę, nie wyleczoną mimo wyczerpania całego terminu leczenia szpitalnego, jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem Naczelnika Wydziału Sanitarnego D. O. K. P.

§ 21.

(Do § 21).

Zaświadczenie o konieczności kąpieli leczniczych względnie zabiegów, oraz ich ilości (wzór 7) wydaje lekarz rejonowy, kierując się w tym względzie specjalnemi okólnikami Ministerstwa Komunikacji.

Zapomogi, o których mowa w § 12 rozporządzenia o opiece lekarskiej, nie mogą być udzielane na leczenie kąpielowe względnie zdrojowe.

§ 22.

(Do ust. 2, § 12 i do rozporządzenia o opiece lekarskiej dla emerytów).

Udzielanie zapomóg na leczenie w uzdrowiskach (miejscowościach klimatycznych) ma na celu akcję ratunkową dla pracowników oraz członków ich rodzin i emerytów, dotkniętych gruźlicą lub inną chorobą dróg oddechowych.

Prośbę o udzielenie zapomogi skła-

da pracownik w drodze służbowej, a władza służbowa kieruje ją do lekarza rejonowego celem dołączenia świadectwa o konieczności leczenia klimatycznego. Świadectwo takie (według wzoru 8) lekarz rejonowy wydaje jedynie w przypadkach, w których zachodzi konieczność leczenia klimatycznego i przesyła je wraz z prośbą pracownika Wydziałowi Sanitarnemu D. O. K. P., dołączając do niej krótkie uzasadnienie niezbędnej potrzeby leczenia w uzdrowisku. O udzieleniu zapomogi decyduje ostatecznie Dyrektor Kolei Państwowych na wniosek Naczelnika Wydziału Sanitarnego D. O. K. P. Świadectwo lekarza rejonowego pozostaje w aktach Wydziału Sanitarnego D. O. K. P.

Jeżeli chodzi o członków rodziny, pracownik składa w swej prośbie oświadczenie, że nie są oni zatrudnieni na podstawie stosunku roboczego lub służbowego, a tem samem nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia w terytorjalnych kasach chorych.

Zapomóg i zaliczek na zapomogi udziela się jedynie w miarę wystarczalności kredytów, przyznanych budżetowo na ten cel, przyczem zaleca się załatwiać te sprawy jako pilne.

Emeryt wnosi prośbę bezpośrednio do D. O. K. P.

§ 23.
(Do ust. 2, § 12).

Nie można udzielać zapomóg na leczenie w uzdrowiskach zagranicznych.

§ 24.
(Do ust. 4, § 12).

Nierozpoczęcie leczenia we wskazanej miejscowości klimatycznej w ciągu 2 miesięcy, mimo otrzymania 75% zaliczki na poczet zapomogi klimatycznej, pociąga potrącenie jej z uposażenia (wynagrodzenia, zaopatrzenia emerytalnego).

§ 25.
(Do ust. ostatniego § 12).

W razie umieszczenia chorego w zakładzie (sanatorjum, pensjonacie), zamiast udzielenia mu zapomogi klimatycznej, można go tam leczyć przez przeciąg czasu, na jaki starczy przyznana zapomoga.

§ 26.
(Do § 13).

O potrzebie przewiezienia obłożnie chorego do szpitala decyduje lekarz rejonowy sam lub na wniosek lekarza specjalisty, wydając odpowiednie zaświadczenie. Zwrot kosztów za przewóz następuje na podstawie wniesionego przez pracownika podania z załączeniem rachunku za przewóz i zaświadczenia lekarza rejonowego o konieczności i rodzaju przewozu.

W przypadkach nagłych wolno przewieźć ciężko chorego do szpitala bez zaświadczenia lekarza rejonowego; do podania o zwrot kosztów należy jednak dołączyć zaświadczenie lekarza rejonowego względnie wyjątkowo zarządu szpitala z podaniem rozpoznania, stwierdzającego potrzebę natychmiastowego przewozu do szpitala.

§ 27.
(Do § 14).

Leczenie pracownika, który uległ nieszczęśliwemu wypadkowi, należy uważać za ukończone z dniem orzeczenia przez komisję lekarską o zakończeniu leczenia i procentowego określenia utraty zdolności do pracy na stałe.

Jeżeli pracownik, który uległ nieszczęśliwemu wypadkowi, pozostając nadal w służbie zachoruje ponownie, a związek przyczynowy między nawrotem choroby i doznanym w służbie nieszczęśliwym wypadkiem stwierdzi kolejowa komisja główna, pracownik nie ponosi aż do ponownego ukończenia leczenia żadnych opłat, przewidzianych w rozporządzeniu o opiece lekarskiej dla pracowników.

§ 28.
(Do § 15).

Nieuzasadnione wezwanie lekarza do chorego stwierdza lekarz rejonowy, przedstawiając Naczelnikowi Wydziału Sanitarnego wniosek o zwrot kosztów wizyty lekarskiej. Koszta te przypadają przedsiębiorstwu P. K. P.

ŻYCIE ZWIĄZKOWE

WYSTĄPIENIA I INTERWENCJE PREZYDJUM.

Dn. 18. II. 1930 — w M. K. w sprawie Tarnowskich Gór, Ostrowia, przydziału palaczy na st. Stojanów do oczyszczania pieców, w sprawie świadectw wyzwolenia w Dyr. Katowickiej — kol. **Komorowski.**

Dn. 24.II.1930 — w D. O. K. P. w Poznaniu w sprawach parow. Jarocin, Kępno, Ostrów, w sprawach osobistych kol. Szpyrkowicza z Poznania i Wyzębka z Gniezna — kol. kol. **Borkowski, Sommerfedlt, Klewenhagen.**

PRACE ORGANIZACYJNE PREZYDJUM.

Dn. 17.II.1930 — w Zw. Z. K. P. z Z. Z. K. w sprawie ostatecznego uzgodnienia tekstu ustawy emerytalnej — **Dr. Żuniak.**

Dn. 18.II.1930 — w Zw. Z. K. P. z Z. Z. K. w sprawie ostatecznego uzgodnienia tekstu ustawy emerytalnej — **Dr. Żuniak.**

Dn. 20.II.1930 — zebranie Koła Gniezno — kol. **Siadak.**

Dn. 24.II.1930 — zebranie Koła Poznań — kol. kol. **Borkowski, Sommerfedlt.**

Dn. 25.II1930 — zebranie Koła Ostrów — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt.**

Dn. 25.II.1930 — w sali Z. Z. M. w Warszawie odczyt p. inż. Kruszewskiego p. t.: „Najnowsze parowozy" — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

Dn. 27.II.1930 — posiedzenie Zarządu Głównego i Głównej Komisji Rewizyjnej Z. Z. M. — kol. kol. **Borkowski, Komorowski, Spyt, Siadak, Sommerfeldt.**

Dn. 28.II.1930 — posiedzenie Zarządu Głównego i Głównej Komisji Rewizyjnej Z. Z. M. — kol. kol. **Borkowski, Komorowski, Spyt, Siadak, Sommerfeldt.**

KOMUNIKATY.

W SPRAWIE ZGŁOSZEŃ OBRON PRAWNYCH ZA PRZESTĘPSTWA KARNO - SKARBOWE.

Zachodzą wypadki, że do Prezydjum Z. Z. M. napływają zgłoszenia na przyznanie obron prawnych na koszt Związku dla Kolegów, którym wytoczono sprawy sądowe za przestępstwa karno-skarb. (przemytnictwo). Wyjaśniamy, że sprawy sądowe o przemytnictwo nie podpadają pod postanowienia Statutu oraz regulaminu obron prawnych, gdyż nie można ich traktować jako wypadki wynikłe ze stosunku służbowego. Sprawa ta omawiana była na posiedzeniu Zarządu Głównego dnia 28 lutego b. r., który zabronił Prezydjum Z. Z. M. honorowania takich spraw z Kasy Gł. Z. Z. M. Wobec tego Prezydjum zwraca się do Zarządów Kół i Okręgów z poleceniem nie nadsyłania do Centrali takich zgłoszeń, gdyż pod żadnym warunkiem finansowane nie będą.

Następnie zachodzą wypadki, że poszczególni Koledzy po zakończeniu takich spraw w sądach z wynikiem uniewinniającym zgłaszają się do Centrali po zwrot kosztów obron prawnych. Oświadczamy, że Zarząd Główny na posiedzeniu w dniu wyżej wymienionymi zabronił Prezydjum Z. Z. M. zwracania kosztów tych obron. Wobec powyższego prosimy o nienadsyłanie takich zgłoszeń i podań, gdyż nie będą fiansowane i pozostaną bez odpowiedzi.

W SPRAWIE WYPŁAT ŚWIADCZEŃ DLA CZŁONKÓW Z KASY GŁ. Z. Z. M.

Do Prezydjum Z. Z. M. zgłaszają się osobiście członkowie Związku z różnych Kół po wypłatę świadczeń w postaci Odpraw Emerytalnych, zapomóg chorobowych i t. p. Koledzy ci narażają się z tego powodu na stratę czasu i kosztów przejazdu, gdyż niezawsze mogą zastać członków Prezydjum w Centrali, a w pierwszym rzędzie Skarbnika Związku i z tych przyczyn należnych im świadczeń na miejscu otrzymać nie mogą.

Pożądanem jest, by wszelkie sprawy tak finansowe jak i organizacyjne były załatwione drogą organizacyjną na piśmie przez Zarządy Kół miejscowych. Przez to zainteresowani unikną niepotrzebnych kosztów i straty czasu. W razie koniecznej potrzeby Prezydjum Z. Z. M. nieomieszka powiadomić zainteresowanego członka o konieczności przyjazdu w jego osobistej sprawie do Centrali. Prosimy Zarządy Kół, aby wpłynęły na członków, by przyjazdy do Centrali zacho-

KASA GŁÓWNA
Zawodowego Związku Maszynistów Kolejowych w Polsce wypłaciła od dn. 1 do 31 września 1929 r. tytułem świadczeń następujące sumy

IMIĘ i NAZWISKO	Koło	Rodzaj świadczenia	Suma
OKRĘG WARSZAWSKI.			
Życzyński W.	Warsz. Główna	Odprawa Emerytalna	970.—
Jastrzębski W.	Siedlce	„ „	1.000.—
Tryniszewski A.	Sompolno	„ „	946.—
Paszkowski St.	Warsz. Główna	Zapomoga chorob.	90.—
Domański J.	Warsz. Wschodn.	„ „	78.—
Wasilczuk W.	„ Praga	„ „	148.—
Borowik Stan.	„ Gdańska	„ „	60.—
Frydrych J.	Sosnowiec	„ „	128.—
Woźniak St.	Kutno	„ „	94.—
Milewski J.	„	„ „	30.—
Łuniewski W.	Krośniewice	„ „	102.—
Świecimski St.	Łódź Kaliska	Obrona prawna	500.—
Świecimski St.	„ „	„ „	100.—
Dopieralski St.	„ „	„ „	200.—
Skonieczny A.	Kutno	„ „	100.—
Skonieczny A.	„	„ „	450.—
OKRĘG RADOMSKI.			
Zub J.	Włodzimierz	Odprawa Emerytalna	958.—
Kwietniewski J.	Lublin	Zapomoga Pośmiert.	650.—
Szuwarski M.	Zdołbunów	„ „	646.40
Orliński K.	Kielce	Zapomoga chorob.	10.—
Zyzik J.	Lublin	„ „	38.—
Stefański St.	„	„ „	60.—
Borkowski C.	„	„ „	70.—
OKRĘG WILEŃSKI.			
Krawczuk St.	Wilno	Zapomoga chorob.	184.—
Tomaszewski J.	„	„ „	42.—
Turuta M.	Brześć n/Bug.	„ „	36.—
Piwowarczyk B.	Baranowicze	„ „	120.—
OKRĘG POZNAŃSKI.			
Hachuła W.	Poznań	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Poprawa J.	„	„ „	1.000.—
Antczak St.	„	Zapomoga chorob.	58.—
Antczak St.	„	„ „	60.—
Stręk J.	Gniezno	„ „	62.—
OKRĘG GDAŃSKI.			
Bakierowski R.	Tczew	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Miks W.	„	„ „	1.000.—
Bystrzanowski B.	Grudziądz	„ „	964.—
Witkowski J.	Bydgoszcz	Zapomoga chorob.	16.—
Winnicki L.	Toruń	„ „	42.—
Bartłomiejski Fr.	Kościerzyna	„ „	50 —
OKRĘG KATOWICKI.			
Steiner A.	Rybnik	Odpr. Emerytalna	952.—
Wolf P.	Mysłowice	„ „	970.—
Czech W.	Rybnik	Zapomoga chorob.	82.—
Solczak	Katowice	Obrona prawna	50.—
Czambor A.	Ligota	„ „	200.—
Andrzejewski J.	Chebzie	„ „	200.—
OKRĘG KRAKOWSKI.			
Góralczyk A.	Kraków	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Golarz J.	Nowy Sącz	„ „	1 000.—
Dyląg J.	Rzeszów	„ „	1 000.—
Kahl B.	Kraków	Zapomoga chorob.	184.—
Sosin Z.	„	„ „	38.—
Preiss A.	„	„ „	80.—
Haber A.	„	„ „	30.—
Kalczyński J.	„	„ „	80.—
Krupiński E.	„	„ „	48.—
Góralczyk A.	„	„ „	124.—
Kostrakiewicz A.	„	„ „	162.—
Lebista J.	Kraków-Płaszów	„ „	24.—
Czaja J.	Dziedzice	„ „	184.—
Huczko J.	„	„ „	16.—
Dyląg J.	Rzeszów	Obrona prawna	451.80
OKRĘG LWOWSKI.			
Kryżenko D.	Radziwiłłów	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Czup G.	Lwów	Zapomoga chorob.	16.—
Białogrecki J.	„	„ „	90.—
Tauletz St.	„	„ „	64.—
Hulewicz W.	Sambor	„ „	184.—
Heyda G.	„	„ „	36.—
Walbiner St.	Jarosław	„ „	94.—
Czup St.	Lwów	Obrona prawna	12.75
Podwapiński B.	Radziwiłłów	„ „	57.10
OKRĘG STANISŁAWOWSKI.			
Stein E.	Czortków	Zapomoga chorobowa	62.—
		Razem . . .	21.494.05

dziły tylko w wyjątkowych i nagłych sprawach za uprzedniem pisemnem powiadomieniem Prezydjum.

KASA KOLEŻEŃSKA PRZY KOLE Z. Z. M. W-WA GŁÓWNA.

Zarząd Koła m. W-wa Główna podaje do wiadomości, iż na ostatniem walnem zebraniu Koła postanowiono założyć Kasę Koleżeńską z dniem 1 marca 1930 r.

Zadaniem tej kasy będzie gromadzić fundusze celem uczczenia kolegów odchodzących ze służby czynnej w stan spoczynku przez ufundowanie upominku koleżeńskiego i urządzenie stosownej uroczystości.

W miarę wzrostu funduszów kasa podejmować się będzie także i innych zadań, w szczególności zamierza udzielać członkom pomocy w razie nagłej potrzeby.

Wysokość składek oznaczono na 1 zł. miesięcznie. Składki te opłacać należy do rąk skarbnika Koła kol. **Grossa.**

POZNAŃ.

Omal nie katastrofa. Dnia 6 grudnia 1929 r. prowadził kol. **Suchanke Franciszek** z parowozowni Poznań pociąg pośpieszny Nr. 1305 z Warszawy do Poznania parowozem Ok. 22 Nr. 34. O godz. 20.18 przy wyjeździe do stacji Barłogi sygnał ostrzegawczy i wjazdowy ustawiony był na wolną drogę. Mimo to na zwrotnicach kol. Suchanke zwolnił biegu parowozu do 30 klm. na godzinę, gdyż z powodu silnej mgły nie mógł dojrzeć sygnału wyjazdowego. Sytuację pogarszał dym, wydobywający się z parowozu manewrującego na stacji.

Ostrożność kol. Suchanke okazała się zupełnie usprawiedliwioną i błogosławioną w swoich skutkach. Nagle bowiem pomocnik maszynisty dostrzegł przed parowozem wagony przesuwane przez parowóz manewrujący z toru głównego na boczny w kierunku przeciwnym biegowi pociągu Nr. 1305. Zaalarmowany przez pomocnika kol. Suchanke zahamował natychmiast pociąg i użył kontrpary. Nie udało się wprawdzie uniknąć w ten sposób zderzenia, jednakże zostało ono złagodzone do tego stopnia, iż nie spowodowało poważniejszych skutków, w szczególności zaś podróżni wyszli z życiem, a nawet bez szwanku.

Kol. Suchanek stał się z tego powodu przedmiotem serdecznej owacji ze strony podróżnych, którzy zwrócili się do niego z wyrazami podziękowania i wręczyli mu ujęty w serdecznych słowach adres podpisany przez jadących w tym dniu wspomnianym pociągiem. Pod adresem znajdujemy podpisy osób wybitnych, znanych w społeczeństwie polskiem, m. in. p. **Michała Mościckiego,** syna P. Prezydenta Rzplitej i Radcy Kancelarji Cywilnej, Majora **Edwarda Czurka,** Dowódcy Kompanji Zamkowej, Kapitana **Bolesława Surzyńskiego,** adjutanta przybocznego p. Prezydenta,

STAN MAJĄTKOWY

ZWIĄZKU ZAWODOWEGO MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH W POLSCE NA DZIEŃ 31 GRUDNIA 1929 ROKU.

STAN CZYNNY.

1.	Kasa		26 323.05
2.	Banki:		
	P.K.O. r/k bieżący	17.822 57	
	Państwowy Bank Rolny	92.469.52	110.292.09
3.	Nieruchomości		828.754.36
4.	Inwestycje nowe		205.653.02
5.	Ruchomości		49.330.14
6.	Dłużnicy		272.086.58
			1.492.439.24

STAN BIERNY.

1.	Fundusz Odpraw Emerytalnych	538.757.39
2.	„ Kasy Pośmiertnej	107.640.36
3.	„ Inwestycyjny	129.403.03
4.	„ Domu Własnego	281 227.12
5.	„ Rezerwowy	100.000.—
6.	„ Amortyzacyjny	34.168.75
7.	Wierzyciele hipoteczni	237.185.85
8.	Wierzyciele różni	64.056.74
		1.492.439.24

Skarbnik Związku: (—) *H. Sommerfeldt.* Przewodniczący Głównej Komisji Rewizyjnej: (—) *W. Wierzbicki.* Prezes Związku: (—) *P. Borkowski.*

Członkowie Głównej Komisji Rewizyjnej: (—) *J. Konieczny.* (—) *J. Walusz.* Buchalter Związku: (—) *A. Walewski.*

literata **Melchjora Wańkowicza**, p. **Brunona Sikorskiego**, członka Dyrekcyjnej Rady Kolejowej w Poznaniu, p. A. **Ostrowskiego** z Warszawy i szeregu innych.

Pp. Mościcki, mjr. Czurek, kpt. Surzyński i A. Ostrowski złożyli nadto kol. Suchanke swoje karty wizytowe.

Notujemy z prawdziwem zadowoleniem zarówno czyn kol. Suchanke, świadczący o przytomności umysłu i wyjątkowej gorliwości w spełnianiu obowiązków służbowych, jak niemniej i objawy wdzięczności i uznania ze strony publiczności, korzystającej z usług kolei, która wykazała zrozumienie dla odpowiedzialnej pracy maszynisty i potrafiła ocenić jego zasługi.

SPROSTOWANIE.

W wykazie wypłaconych sum przez Kasę Główną Z. Z. M. w m-cu sierpniu ub. r. zamieszczonym w N-rze 2/160 „Maszynisty" błędnie wydrukowano, iż kol. Frejlich należał do Koła Dębica — winno być Dęblin — co niniejszem prostujemy.

SPROSTOWANIE.

Nawiązując do zamieszczonego w N-rze 3/161 „Maszynisty" podziękowania kol. Prybyłego z Koła Iłowo oraz do sprostowania zamieszczonego w N-rze 4/162 „Maszynisty" — wyjaśniamy, iż zmarły ś. p. kol. **Prybe Brunon** był członkiem naszego Związku i przynależał do Koła miejscowego w Piotrkowie.

CHEŁM.

Walne Zebranie Koła. Dn. 30.X.29 odbyło się Walne Zebranie członków Koła z następującym porządkiem dziennym: 1. Sprawozdanie Komisji Skrutacyjnej. 2. Wolne wnioski.

Zebraniu przewodniczył kol. **Wojnarski**, sekretarzował kol. **Halicki.** Przewodniczący Komisji Skrutacyjnej kol. Backiel oznajmił, iż większością głosów do Zarządu Koła wybrani zostali — kol. **Wojnarski** St. jako przewodniczący, kol. **Henzolt** Piotr, jako zast. przew., kol. **Barwicki** Antoni — jako sekretarz, kol. **Dziemianko** Bolesław jako skarbnik. W skład Komisji Rewizyjnej weszli kol.kol. **Winkler** Franc., **Stańkowski** Kornel i **Wasylkiewicz** Karol.

W wolnych wnioskach omawiano sprawy listy starszeństwa w Dyr. Radomskiej oraz sprawę podawania wody na parowozy.

KUTNO.

Wybór nowego Zarządu. Dn. 19.I.30 na zebraniu Koła Z. Z. M. został wybrany nowy Zarząd w następującym składzie: Przewodniczący — kol. **Przedpełski** Wacław, sekretarz — kol. **Adamczyk** Józef, Skarbnik — kol. **Łada** Andrzej, zastępcy przewodniczącego — kol.kol. **Osóbka** Bogumił i **Żelaznicki** Ignacy. Komisja Rewizyjna — kol.kol. **Szalecki** Wincenty, **Ankiersztejn** Alfred, **Najdekier** Aleksander.

PIOTRKÓW.

Wybór nowego Zarządu. Dn. 3.XII 1929 na Walnem Zebraniu członków Koła dokonano wyborów nowego Zarządu, który ukonstytuował się następująco: Przewodniczący — kol. **Jabłonowski - Snadzki** Antoni, zast. przew. kol. kol. **Żółtowski** Feliks i **Mosiewicz** Franc. Sekretarz — kol. **Stefanik** Antoni, zast. sekr — kol. **Golecki** Antoni. Skarbnik — kol. **Jurkowski** Karol. Komisja Rewizyjna — kol. kol. **Wyszomirski** Jan, **Maruszewski** Jan, i **Kudelski** Maksymiljan, zastępcy Kom. Rew. — kol. kol. **Jarosz** Jan i **Święcki** M. Członkowie Zarządu — kol. kol. **Prawdzik** Józef i **Ochalski** Aleksander.

CENY OGŁOSZEŃ: Cała strona — zł. 400.—, ½ strony — zł. 250.—, ⅓ strony — zł. 180.—, ¼ strony zł. 150.—, ⅙ strony — zł. 85.—, 1/16 strony — zł. 45.—.

Wydawca: Zaw. Zw. Maszyn. Kolei. Red. odpow.: **Henryk Sommerfeldt.**

Odbito w drukarni „Robotnika". Warecka 7.